

[Poul Hansen (Kalundborg).]

Om pressetjenesten skal jeg ikke bruge mange ord. Vi græder ikke over, at den paragraf går ud. Men jeg kan ikke lade være at sige til den højtærede minister, at det ser ud, som om han er kommet en postgang for sent med sit forslag. Det er fremsat her i tinget den 1. april, men såvidt jeg ved, er det officielt meddelt, at ministeren allerede har nedlagt institutionen den 31. marts. Som jeg sagde før, jeg skal ikke stærkt bebrejde ministeren dette forhold, men det er dog alligevel en overvejelse værd, om ministeren ikke her er gået lidt udenfor sin kompetence og burde være kommet noget før med forslaget.

Hvad forslaget om velfærdstjenesten angår, så begrundet ministeren bestemmelsens ophævelse med, at der er overvejelser i gang om en samordning mellem denne og civilundervisningen indenfor værnene, og at disse overvejelser endnu ikke er afsluttet. Jeg synes egentlig, at ministerens bemærkninger til lovforslaget mildest talt er noget mærkelige, for ikke at sige skarpe. Først begrundet ministeren udskydelsen af revisionen af loven med, at overvejelserne om de moderne våben ikke er afsluttet, og foreslår derfor, at vi foreløbig bliver ved den bestående ordning. Derefter kommer ministeren med det andet forslag og begrundet det på samme måde med, at der foretages visse overvejelser, som ikke er færdige, men ikke desto mindre foreslår ministeren på dette grundlag, at man skal ophæve lovbestemmelsen om velfærdstjenesten. Jeg kan ikke lade være at sige til ministeren, at når man ser på disse begrundelser, må man spørge sig selv: Ligger der noget bagved? Er det velfærdstjenesten, man vil til livs, eller hvad er meningen? Man kunne vel med nogen ret spørge, om forsvarsledelsen også står bagved dette forslag om at ophæve lovfæstelsen af velfærdstjenesten.

Mig bekendt har velfærdstjenesten, ikke mindst takket være det dygtige og forstående arbejde, som den nuværende forretningsfører, det ærede medlem hr. Victor Gram, og hans gode medhjælpere udfører, løst den opgave, der blev stillet i 1951. Det blev dengang fastslået, at det ikke skulle være en centraliserende virksomhed, men at dens arbejde i videst muligt omfang skulle være decentraliserende, sådan at de

enkelte garnisonskommandanter, skibsschefer m. fl. netop skulle forstå det lokale arbejde, og kontoret skulle være det sted, som stod rede med råd og dåd. Dette tror jeg man tør sige er i fuldt mål lykkedes, og der er ud over landet gennem velfærds-officererne skabt en kontakt med lokale foreninger og hjem til glæde for det indkaldte mandskab og, hvad der ikke er af mindst betydning, skabt muligheder for forståelse mellem befolkningen og forsvarsmagten og derigennem igen til forståelse af forsvarets betydning.

Derudover er der, såvidt midlerne kunne række til, skabt betingelser for fritidens gode udnyttelse for soldaterne. Det er sket gennem biblioteksarbejde, det er sket gennem oprettelse af kurser af forskellig art, husfidskurser, sprogkurser, og hvad man ellers kan nævne, og i vid udstrækning er der hjulpet med til at skabe fritidshjem indenfor kasernerne. Jeg nævner tillige det store arbejde, som er taget op gennem socialrådgivere, og som har en uhyre stor betydning for det indkaldte mandskab. Alt dette er det lykkedes at skabe på frivillighedens grund. Jeg forstår ikke, hvorfor ministeren absolut vil ophæve denne bestemmelse, som vi — ministeren med — i 1951 kæmpede for at få lovfæstet for at få ordningen ind i faste former.

Om civilundervisningen, som endnu er forholdsvis ny, har jeg kun godt at sige, men om den og velfærdstjenesten bør slås sammen til een institution, er dog måske et stort spørgsmål. Jeg har i hvert fald mine betænkeligheder desangående, og det ved jeg også, at andre har. Hvis man f. eks. ser på det norske forsvarsbudget, vil man se, at man i Norge så langt fra at knytte de to ting sammen netop prøver på at holde dem ude fra hinanden. Jeg tror derfor, at det er bedst for begge institutioner, at man foreløbig fortsætter med den bestående ordning, og at man, om jeg så må sige, tager endnu et bette nøk på det bestående grundlag. Så kan man, når forsvarslovene kommer til egentlig revision, overveje, hvordan ordningen skal fastlægges for fremtiden, idet jeg går ud fra, at man til den tid har flere resultater og et fastere grundlag at bygge på.

På dette punkt kan vi altså ikke følge den højtærede minister. Vi kan og vil ikke